

og skarpe Anklage, som jeg paa dette Tidspunkt havde rettet. Jeg forstaaer meget vel, at Bøden var forholdsvis lille, og jeg forundrer mig ikke over, at det gik mig, som det gjorde, fordi det altid vil være vanskeligt for en Privatmand at tilvejebringe alle de Bevisligheder, der skulle til. Det viste sig umuligt for mig og min Sagfører at faa de Vidner frem for Dagen, som kunde meddele de interessante Data vedrørende Forvaltningen og Administrationen af Taarupgaard. Jeg havde stævnet forskellige højt ansete, fremtrædende Mænd som Vidner, saaledes Stiftamtmanden for Viborg Stift, der vægrede sig og til sidst erklærede, at han var syg og derfor blev fri for at møde for Retten.

Men der foreligger et Par ganske interessante Vidnesbyrd i den Sag, som Generalløjtnant Bahnson anlagde mod mig. Der er et Vidne, Fuldmægtig H. Schmidt af Aarhus, om ham hedder det i Forhørsudskriften: „Fuldmægtig H. Schmidt af Aarhus var med Vidnet Fuldmægtig Andreasen paa en Udpantningsforretning paa „Thaarupgaard“ den 9. Marts 1898 — altsaa kort Tid før 2den Prioritetshaver overtog Gaarden. Vidnet, der efter sit eget Udsagn intet Kendskab har til Landbrug, vil ved den ovennævnte Lejlighed have set, at der i Stalden kun henstod en halv Snes magre og forsultede Kreaturer, og at Markerne henlaa i daarlig Tilstand. Han har videre forklaret, at Fuldmægtig Andreasen ved denne Lejlighed udtalte sig meget nedsettende om Gaardens Besætning, omtalte, at Gaarden var Genstand for Rovdrift, og at Bestyreren, formentlig Nørgaard, naar man bebrejdede ham Gaardens Driftsmaade, svarede, at det kunde han ikke gøre for, da han ingen Penge fik til Driften, men skulde sende alt, hvad han kunde skrabe sammen, over til Hr. Bahnson, der efter Fuldmægtig Andreasens Udsagn var bleven gjort opmærksom paa den Maade, Gaarden blev dreven paa“.

Dernæst skal jeg oplæse et Udsagn af Proprietær Bay, en af Vurderingsmændene: „Proprietær Bay af Viborg, der takserede „Thaarupgaard“ i 1889, har ikke senere været paa denne Gaard, men vil have hørt af Folk paa Egnen, at Bygningerne forfaldt, og at Markerne henlaa ude af Drift, at Bestyreren lod Plantagen omhugge — hvad dog er benægtet af denne, der har forklaret, at det kun var udgaaede Træer, der bleve huggede, medens ny bleve plantede i Stedet — og at Gaarden blev dreven paa en saadan Maade, at det maatte be-

tegnes som Rovdrift, idet Bestyreren solgte bort af Besætningen, uden at der blev skaffet ny Besætning til Stede. Vidnet har forment, at Hr. Bahnson ikke kunde være uvidende om Gaardens Drift og Bygningernes Forfald, selv om han ikke var Landmand, og selv om Bestyreren søgte at skjule sin Handlemaade“. Jeg skal indskrænke mig hertil med Hensyn til Vidneforhørene, og saa siger jeg, at det er min Tro, at hvis man var gaaet lige saa skarpt til Værks lige over for General Bahnson, som man meget ofte er gaaet til Værks og paa fuldkommen lovlig Maade gaaet til Værks lige over for mange Husmænd og Gaardmænd i dette Land, som letsindig eller i god Tro have solgt undertiden ganske smaa Værdier bort af det, der var givet i Pant, saa er der, siger jeg, efter min Opfattelse ingen Tvivl om, at der vilde være kommet adskillige Oplysninger frem, der i ethvert Tilfælde ikke vilde være mindre graverende end det, der allerede er fremkommet.

Imidlertid, Tabet falder jo paa Centralkomiteen, og det bliver, som det er oplyst i Betænkningen, ikke 70,000 Kr., men ca. 100,000 Kr. Nu skulde man jo vente, at denne Komite, som har faaet som Opgave at forvalte og administrere Penge, som de ikke selv have givet, men som andre have givet til de fattige Invalider, vilde betragte det som en selvfølgelig Sag, at led man Tab ved en Mand, der stod dem politisk meget nær, traadte de til og erstattede Centralkomiteen de Penge, der vare tabte ved dette Udlaan til Bahnson. Jeg siger, man havde Grund til at vente det. Der er fra de Herrers Side i Højre, der have talt i denne Sag, sagt, at Bahnson var en fattig Mand. De Mænd, der sode i Centralkomiteen, vare ikke fattige Mænd, det var ikke Mænd, der maatte nøjes med at leve af Smuler. Jeg skal dog i Parentes sige, at Generalløjtnant Bahnson har en Indtægt af ca. 10,000 Kr. Der er mange, der anse det for en ganske respektabel Indtægt; men de Mænd, hvormer her er Tale, ere rige Folk, det var ikke fattige Folk. Jeg har gjort mig den Ulejlighed at gaa Navnene igennem og se efter, hvad de Folk ifølge Skattebogen have i aarlig Indtægt. Det viser sig, at af disse 40 Mænd — der tilsammen have 62 Ordener, altsaa $1\frac{1}{2}$ til hver, af hvilke de sikkert have erhvervet en Del under deres udmærkede Arbejde for at støtte og hjælpe Invaliderne — have 6 over 5,000 Kr., 3 over 10,000, 5 over 15,000, 10 over 20,000, 3 mellem 30 og 50,000, 2 over 75,000 og